

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ—ΑΡΙΘΜΟΣ 232

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΕΡΓΕΡΓΟΣ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΥΛΓΑΡ. ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

ΗΜΕΡΗΣΙΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

ΤΟΥ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

ΙΟΟΟΟΦΤΛΛΑ

ἀφανισθῇ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ ᾗθελαν συμπέσειν εἰς μίαν μόνην, νερατώδη, ἀμορρῶν, σκοτεινὴν, νεκρὰν μάζαν».

Ζεὺ καὶ Διὶ, φυλάξατέ μας! ἐξώγαξαν ἔμφοβοι καὶ τεταραγμένοι οἱ Ἀδελφεῖται ὁκούσαντες τὴν τρομερὴν τοῦτον τοῦ φιλοσόφου φοβερισμὸν.

Δὲν εἶνε κίνδυνος, εἶπεν ὁ ἱερεὺς Στρώβιλος· ἐπ' ὅσον ἔχομεν ἐντὸς τῶν τειχῶν μας τοὺς βατράχους τῆς Διότητος, τὸ κοσμικὸν πνεῦμα τῆς Σισυφίδος θέλει μείνει, καὶ τοιαύτη ἀσηχημοσύνη δὲν θέλει συμβῆ εἰς τὸν κόσμον.

«Φίλοι μου, εἶπεν ὁ ὄγδοος, τὸ κοσμικὸν πνεῦμα τοῦ σοφοῦ Σισυφίδος, δὲν ἔχει σχεδὸν καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ τὰς ἀτίμου, καὶ τὰς ὁμοιομερείας, καὶ τὰ προμυρία καὶ τὰ αὐτὰ τῶν συνοδῶν μου. Ἀνάγκη γὰρ δεχθῶμεν ἓνα δημιουργόν, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχομεν κόσμον· διότι πᾶν οἰκοδόμημα προϋποθέτει ἀρχιτέκτονα ἢ ἄν κτίστην· καὶ τίποτε δὲν γίνεται ἐξ ἑαυτοῦ, καθὼς ὅλοι τὸ ἐξεύρομεν.»

Καὶ ὅμως καθ' ἡμέραν λέγουσι: Τοῦτο θέλει ἔλθῃ ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ τοῦτο θέλει λείπει ἐξ ἑαυτοῦ—εἶπαν οἱ Ἀδελφεῖται.

«Λέγουσι μὲν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅμως τοῦ ἴδε τις, ὅτι ἐπ' ἀληθείας οὕτω συμβαίνει τὸ πρᾶγμα; Καὶ ἐγὼ βέβαια ἤκουσα μυριάκις τοὺς ἀρχόντας μας λέγοντας: Θέλει ὑπάρξει, θέλει ἔλθῃ, θέλει γείνει ἐξ ἑαυτοῦ! Ἀλλ' ἡμεῖς προσμενέμεν ἱκανῶς, καὶ οὐτε ὑπῆρξεν, οὐτ' ἦλθεν, οὐτε ἐγένε τίποτε ἐξ ἑαυτοῦ.»

Ναί! ὅσον περὶ τῶν Ἀρχόντων μας ἔχει καλῶς, (εἶπε γέρον τις παπουτσίων ἐμβαλωματῆς, ὅστις ἀπὸ τὸν λαὸν ὑπελαμβάνετο πολλὰ γνωστικὸς, καὶ εἶχε τὰς μεγίστας ἐλπίδας, ὅτι εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἐκλογὴν ἐμελλε νὰ χειροτονηθῇ Πρωτομαίστωρ) ἀλλ' ἡ φύσις δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλως τὰ ἔργα της. Διὰ τὴν νὰ μὴ βλαστήσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ χάος, καθὼς βλαστάνει καὶ τὸ μανιτάρι ἀπὸ τὴν γῆν;

«Μαστοροφρέμε, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, διὰ νὰ γείνης πρωτομαίστωρ, πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ψῆφόν μου καὶ ὅλων τῶν συγγενῶν μου τὰς ψήφους· ἀλλὰ μὴ, παρακαλῶ, ἀντιλογίας κατὰ τῆς δόξης μου! Τὰ μανιτάρια φυτρώνουν βέβαια αὐτόματα ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπειδὴ—ἐπειδὴ—ἐπειδὴ εἶνε μανιτάρια, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν φυτρώνει αὐτόματος, ἐπειδὴ δὲν εἶνε μανιτάριον. Καταλαμβάνει τώρα Μαστοροφρέμε!»

«Ὅλοι οἱ παρόντες ἐγέλασαν ἐκ καρδίας, διότι ὁ Φρύεμος ἔλαβε τοιαύτην πειρακτικὴν ἀπόκ. ἰσιν. «Ὁ κόσμος δὲν εἶνε μανιτάριον· τοῦτο εἶνε φανερόν καθὼς ἡ ἡμέρα, ἐφώνασαν οἱ Ἀδελφεῖται· κατὰ τοῦτον δὲν δύνασαι νὰ ἀντείπῃς Μαστοροφρέμε!»

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΤΩ

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῶν ἐν Σικίῳφ αὐτοκινήτων, λεπτομερείας τοῦ ὁποίου, σταλείσας ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Σικίῳφ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Ἰω. Ζωτῆλη, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ φύλλον τῆς αὔριον.

τοὺς τοίχους, δῶς τὰ θεατρικὰ προγράμματα, κρεμασμένους ἀπὸ τὰ πα ἄλυστα, ἀποτυπωμένας ἐπάνω εἰς τὰ ριπίδια καὶ εἰς τὰ κομβία τῶν προχειρίδων.

Εἰς τοὺς δρόμους πωλοῦνται μικρὰι σημαίαι, μινυδελάκια καὶ ταινίδια, μετὰ εἰκόνας τῶν διαφόρων ὑποψηφίων. Πανταχοῦ σὺς καταδιώκουν αὐταὶ αἱ φουσιγνωμίαι. Τὰς ἔχουν ἀποτυπώσει ἐπάνω εἰς πορσελάνην.

Μεγάλαι, παμμέγιστοι εἰκόνας ὑποψηφίων κρέμονται μετέωροι, καταλαμβάνουσαι ὁλόκληρον τὸ πλάτος τοῦ δρόμου καὶ κοσμημέναι

σημαίαι τυλίττονται, αἱ κοίται κατέχονται καὶ αἱ γωνίαι οὐλοῦνται, ἐνῶ τὸ πλήθος χειροκροτεῖ καὶ ζητωκραυγάζει ὑπὲρ τοῦ Τάρτ.

Ο ΠΑΡΑΔΕΟΤΕΡΟΣ ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΑΒΔΗΡΙΤΑΙ

θειαν νοῦν. Ὁ κόσμος (καθὼς καὶ πᾶν ζῶον) εἶνε σύνθετος ἐκ σώματος καὶ πνεύματος. Τὸ πνεῦμα δίδει εἰς τὴν ὕλην τὸ εἶδος· καὶ τὰ δύο εἶνε ἀπ' αἰῶνος ἡνωμένα· καὶ καθὼς σώματά τινα διαλύονται εὐθὺς ἀπὸ ἀναχωρήσῃ τὸ τῶν μερῶν του συνεχτικὸν πνεῦμα· οὕτως, ἐὰν τὸ καθολικὸν τοῦ κόσμου πνεῦμα ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ περιέχῃ καὶ ζῶνῃ τὸ πᾶν, εἰς μίαν στιγμὴν ἤθελεν

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗΝ ΣΤΗΛΗΝ

ροδμάνται μετέωροι, καταλαμνόμενοι οκο-
κλήρον τὸ πλάτος τοῦ δρόμου καὶ κρεμάνονται
ἀπὸ στρονία τὰ ὅποια εἶνε δεμένα ἀπὸ τῆς
μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στέγην.

Τὴν νύκτα ὑφύεται μὲ ἀερόστατον μία
παμμεγίστη εἰκὼν τοῦ Τάφτ εἰς ὕψος χιλίων
μέτρων καὶ φωτίζεται μὲ ἰσχυροτάτους ἡλεκ-
τρικοὺς προβάσεις.

Ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Σικάγου δύναται
νὰ ἴδῃ κανεὶς οὕτω φωτίζόμενον τὸ ἀρρενω-
πὸν πρόσωπον τοῦ ὑποψηφίου Προέδρου.»

— Ἐλέφαντες καὶ ράβδοι

Οἱ φίλοι τοῦ Τάφτ χρησιμοποιοῦν καὶ ἐλέ-
φαντας εἰς τὰς διαδηλώσεις των, διότι ὁ ἐλέ-
φας εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ δημοκρατικοῦ ἢ με-
γάλου παλαιοῦ κόμματος, ὅπως τὸ ἀποκα-
λοῦν οἱ Ἀμερικανοί. Τοὺς ἐλέφαντας θαναί-
ζονται οἱ φίλοι τοῦ Τάφτ ἀπὸ τὸν ζωολογι-
κὸν Κήπον τοῦ Σικάγου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀρκε-
τοὺς εὐτυχοῦς.

Τὰς προσβολὰς των τὰς ἔχουν περιτυλίξει
μὲ λευκὰς ταινίας ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας εἶνε
τυπωμένα τὰ γράμματα C. O. P.

Τελευταίως εἰς τὸ Σικάγον ἔλαθε χώραν
μία πρωτότυπὸν διαδήλωσις φίλων τοῦ Τάφτ,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Όμοιο,
μεταβάντες εἰς τὸ Σικάγον διὰ τὴν δημοκρα-
τικὴν συνέλευσιν.

Ἐφόρου μέρους ρεθιγκόταν, φαῖον παν-
ταλόσιον, φαῖα χειρόντια καὶ ὑψηλοὺς πῆλους.
Ἐκράτουν δὲ εἰς τὰς χεῖρας των κατὰ πολὺ
χονδράς ράβδους.

Ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξέλεπε δὲν ἠδύ-
ναντο, νὰ ἐξηγήτῃ τί τὰς ἤθελαν ἐκεῖνας τὰς
χονδράς ράβδους, ὅταν ἔβλεπον εἰς ἓν ποσά-
γελμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διαδηλώσεως οἱ ἀπο-
τελοῦντες τὴν διαδήλωσιν πιέζουν ἕνα ἐλατή-
ριον ποῦ εἶχαν αἱ ράβδοι των καὶ ἀμέσως τὰκτ
—αἱ ράβδοι ἀνοίγονται καὶ πηδῶν ἐπάνω
κοντοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξετυλίγονται μεγα-
λαὶ εἰκόνες μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ υποψηφίου Προ-
έδρου.

Ἐπειτα πιέζονται πάλιν τὰ ἐλατήρια, αἱ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ὅ,τι σεῖς ὀνομάζετε κόσμον, εἶνε κυ-
ρίως αἰδὼς σειρά κόσμων, οἵτινες κεῖνται ὁ
εἰς ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καθὼς οἱ ὕμνες τοῦ
κρομμυδίου, καὶ ἀποχωρίζονται κατ' ὀλίγον»
εἶπεν ὁ τέτορτος.

Εὐκρινέστατα τὸ ἐξηγήσατε, ἐρώναξαν οἱ
Ἀδελφοί, εὐκρινέστατα! Ἐνόμισαν ὅτι
ἐκατάλαβαν τὸν φιλόσοφον, ἐπεὶδὴ ἤξευραν
πολλὰ καλὰ τὶ πρᾶγμα εἶνε τὸ κρομμύδιον.

»Χίμαιραι! ὦμληθεν ὁ πέμπτος. Ὑ-
πάρχουσιν μὲν ἄπειροι κόσμοι, ἀλλ' ἐγενή-
θησαν ἀπὸ τὴν τυχαίαν κίνησιν ἀδικαιρέτων
καὶ λεπτοτάτων μορίων, καὶ εἶνε μεγάλη
τύχη, ἔνν μετὰ μορίων χιλιάδων ἀτυχεῖς
περιστροφὰς ἐκβαίνει τελευταῖον εἰς κόσμος
ὅμοιος κατὰ πάντα μὲ τὸν ἰδικόν μας.

»Ἐγὼ μὲν δίδω τὰς ἀτόμους, ὦμληθεν
ὁ ἕκτος, ὅχι δὲ καὶ τυχαίαν καὶ ἀστόχαστον
κίνησιν. Αἱ ἀτομοὶ ἢ εἶνε μηδέν, ἢ ἔχουσι
δυνάμεις τινὰς καὶ ἰδιότητας, καὶ, καθὼς
ἤθελαν τύχειν ὅμοιοι ἢ ἀνόμοιοι, ἐκκωνται
ἢ ἀπωθοῦνται. Διὰ τοῦτο ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς
(ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅς τις διὰ νὰ μάθῃ τὴν
ἀληθινὴν τῆς Αἴτης κατάστασιν λέγουσιν
ὅτι σοφῶς ἐρρίθη εἰς τὸν βυθόν της) εὐ-
ρηκε νεῖκος καὶ φιλίαν τὰς πρώτας αἰτίας
ἀπάσης συνθέσεως καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔχει
δίκαιον».

«Σὰς ζητῶ συγγνώμην, φίλοι μου!
Ὅλοι ἔχετε ἄδικον, εἶπεν ὁ φιλόσοφος
Σίσαιμς. Ποτὲ δὲν θέλει γεννηθῇ ὁ κόσμος
οὔτε ἀπὸ τὸ μυστηριώδες αὐγόντας, οὔτε
ἀπὸ τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος τὴν συνάστασιν
οὔτε ἀπὸ τὰ ἄτομά σας, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐμοί-
μερείας σας, ἐάν δὲν προσλάβητε εἰς βοή-

ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΚΡΙΣΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Ζ'.

Δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων
ἀπεδείξαμεν, οἵαι κατατροφαὶ ἐγέ-
νοντο εἰς τὴν Μοῖνῃν Δαφνίου μόνον
καὶ μόνον διότι αὗται δὲν ἐγένοντο
ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν εἰδικοῦ, οὐδὲ ἡ-
ρωτήθη κἀν ἡ Χριστ. Ἀρχ. Ἐται-
ρεία προθυμὸς πάντοτε νὰ τεθῇ εἰς τὸ
πλευρὸν τοῦ ἐργαζομένου τεχνίτου.

Ἐσχάτως δὲ ἐ. «Ἀθηναίς» 24 καὶ
26 Ἰανουαρίου 1907 ἐδημοσιεύταμεν
καὶ περὶ ἄλλων κατατροφῶν χριστ.
μνημείων, ἃς ἐπήνεγκεν ἀνώτατος ὑ-
πάλληλος, ἀκριβῶς ὁ ταχθεὶς πρὸς
διάσωσιν τοῦ μεταϊωνικοῦ τῆς Ἑλλά-
δος πλούτου.

Εἶνε ἀκατανόητον εἰς ἡμᾶς πῶς
εἰς ἄνθρωπος ἡδυνήθη ἐναντίον τότεων
ὑπουργῶν, τότεων γνωμοδοτήσεων,
τότεων σωματείων νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτας
εἰς τὰς χριστ. ἀρχαιότητας κατατρο-
φάς! Διὰ τοῦτο πάντοτε εἶπομεν ὅτι
τὰ χριστ. μνημεῖα ἔπρεπε νὰ ἀνατε-

θῶσιν εἰς ἄνδρας εἰδικὰς γνώσεις ἔ-
χοντας, καὶ εἰ δυνατόν ν' ἀνατεθῶ-
σιν εἰς τὴν Χριστ. Ἀρχ. Ἐταιρείαν·
ἀλλ' ἃς ἀρῆτῳμεν ταῦτα. Τί ἀπαντᾷ
διὰ πάσας ταύτας τὰς εἰς τὸ Δαφνίον
κλ. ἐπελθούσας κατατροφάς ὁ κ. Ἀ-
δαμαντίου;

«Υστερικαὶ κραυγαὶ μερικῶν αὐταπει-
καλουμένων χριστιανολόγων δὲν ἡμπο-
ροῦν νὰ θολώσων τὰ πράγματα. Και-
ρὸς καὶ ἔργον δικαιοσύνης νὰ τὰ βάλωμεν
εἰς τὴν θέσιν των!» («Ἀθηναί» 29 Αὐγού-
στου 1907).

— «Εἶπον, γράφει ὁ κ. Ἀδαμαντίου,
τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα νὰ ὑπάγωνται εἰς
ἀνεξάρτητον ἐποπτεῖαν καὶ ἡ Ἀρχαιολο-
γικὴ εἰσαγγελία νὰ φροντίξῃ μόνον διὰ τὰ
πρὸς Χριστοῦ ἀρχαιότητας.

Ἀνιστόρητοι μόνον καὶ ἀμαθεῖς ἄν-
θρωποι ἡμποροῦσαν νὰ τὸ εἰπουν!»
(Λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ζητοῦντες εἰδικὰς γνώ-
σεις πρὸς ἐκτίμησιν καὶ διάσωσιν τῶν
μνημείων τῆς χριστ. τέχνης, εἴμεθα ἀμα-
θεῖς καὶ ἀνιστόρητοι!)

Ἄς ἀρχίσωμεν καὶ πάλιν νὰ εὐ-
χαριστῶμεν τὸν νεαρὸν κύριον διὰ
τὰς νέας πρὸς ἡμᾶς ἐμπαικτικὰς φι-
λοφρονήσεις του.

Ἐξακολουθῶν ἔπειτα λέγει ὅτι ἡ
τέχνη ἡ μεταϊωνικὴ εἶνε ἐξέλιξις τῆς
ἀρχαίας τέχνης. («Ἀθηναί» 29 Αὐ-
γούστου 1907).

Δυσχερῆσθημεν ποτὲ τὸ ἀντίθετον!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΝ.

ΚΡΥΨΗ ΓΟΝΔΟΛΑ,

αυμάσιον Ἐνετικὸν μυθιστόρημα, μὲ σειράν πρωτοτύπων, χρωματιστῶν εἰκόνων

εξής; ἐπιστολήν τού.

Κύριε Συντάκτα,

Εἰς τὸ ὅλο χθεσινήν ἡμερομηνίαν, ὁμειψέον φύλλον, γράφετε ὅτι δὲν πιστεύετε ὅτι εἰμαι 82 ἐτῶν.

Διὰ τῆς παρούσης, βεβαιῶ ὑμᾶς, ὅτι

Δὲν φωνάζομεν τώρα 25 ἐτηδιῶς ἡ Ἑλληνική ἱστορία οὕτω καὶ ἡ Ἑλληνική τέχνη εἶναι μία καὶ ἐνιαία; δὲν ἀναγινώσκει εἰς τὴν «Ἑβδομάδα» τί ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐγράφομεν, ὅτι θὰ εἴμεθα τυφλοὶ, ἐὰν θ-θαυμάζομεν τὸν τροῦλλον τῆς Καμεκαρέας μόνον ἀμβλυωποῦντες εἰς τὸ ἐπαγλον κάλλος τῆς θύρας τοῦ Ἑρεχθίου, καὶ ὅμως ἡ τέχνη εἶναι μία καὶ ἐνιαία, εἰδικαὶ δὲ μόνον γνώσεις ἀναιτιονόμιαι πρὸς γνῶσιν τῆς περιόδου ἐξάστως πέχνης καὶ εἵδους.

(«Ἀθῆναι» 30 Αὐγ. 1907)

Ἰδοὺ διατὶ λέγομεν ὅτι ἀπαιτοῦνται εἶδ καὶ γνώσεις:

Ἐὰν ὁ κ. Καββодιάς εἴχε γνώσεις χριστιανοῦ ἀρχαιολόγου, ἴθα ἐγνωμοδότη, ὅτε μετέβην εἰς τὴν Μοῆνν τοῦ Ὁσίου Λουκά ὅπως συνδιασκεφθῶμεν περὶ τῆς διαισώσεως τούτου, ὅτι πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶσιν αἱ εἰκόνας τοῦ τεμπλέου, νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ πολυέλαιος ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴν τὸν ἔχουν σκεπασμένον κλπ.

Ἀναφέρει εἶτα ὅτι καὶ εἰς τοὺς ΔΕΛΦΟΥΣ μετὰ στοργῆς ἐγένετο μέρμινα πρὸς διάδοσιν πολυαριθμῶν Βυζαν. τοιχογραφιῶν ἡμεῖς δὲν εἰχομεν σκοπὸν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ εἰς Δελφούς μακρογνηθέντα.

(Ἰδὲ Χριστ. Ἀρχ. Ἐταιρείας Δελτίον Γ. σελ. 41—42. Προβλ. «Ἀθῆναι» 24 καὶ 26 Ἰανουαρίου 1907.)

Καὶ ἀφοῦ οὕτως ἄνευ αἰδοῦς προκαλοῦμενοι ὑποσχόμεθα ἰδίαν νὰ συντάξωμεν μονογραφίαν διαιωνίζοντες τὸ σκελεσθὲν κατ' αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης ΚΑΝΟΥΡ-ΓΗΜΑ τῆς κατεδαφίσεως Ναοῦ ὅστις ἤτο

— Εἶνε ἐνδεχόμενον αὐτῷ;

— Μάλιστα. Οἱ κορυφαῖοι τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ἤμπορεῖ νὰ θωπευθῶν καὶ νὰ μαλαχθῶν μὲ τιμὰς καὶ ἀξιώματα, νὰ λησμονήτουν

πληρεῖς Μουσεῖον καὶ Μουσεῖον ἔξογον, δι' οὓς λόγους θὰ ἀναφέρωμεν τῆς Χρ. Ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης.

Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐχάθη μὲν Ἀρχή, νὰ προσκλήσῃ ἡμεῖς; ἢ τὸν κ. Καββодιάς καὶ νὰ μᾶς ὑποβάλῃ ὑπὸ ἀνέκρινσιν. Ἄν εἴνε πληθὺ τὰ ὅρ' ἡμῶν καταγελλόμενα καὶ ἐὰν εἴνε ἀληθῆς πῶς αὐθωρεῖ δὲν ἐσκέφθη τις ν' ἀφαιρεθῇ ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦτου ὅ,τι δὲν ἐννοεῖ ὅ,τι δὲν τιμᾷ, ὅ,τι τὸν ἐνυχλεῖ διότι ὑπάρχει; ἐὰν δὲ ὅχι, πῶς δὲν ἐπιβάλλεται ἡμῶν βουζία ποινῇ, ἢ ποινῇ μεγάλου σφοφάντου;

Ἐ; ὑπερασπιστὴν αὐτῶν προῦβαλλαν τὸν κ. Ἀδριαντίνου, ὃς ἡσυχάσωσιν, δεῖν ὅν εἰδικὸν ἐπὶ τοῖσις εἰδῶν! ὀλίγην ἐσομένην!

Τὰ τῶν Δελφῶν θὰ γράφομεν τῆς Βουλῆς συνδιαφύσεως ὅτε καὶ θὰ δεῖξωμεν ὑπὸ πῶς μόνον ὄρους ὁ κ. Γενικός ἐφορος δύναται νὰ αἰσθάνηται συμπάθειαν πρὸς Μοῆνν τῆς Πολιτῆς Χρ. Ἀρχαιότητος, ὅπου θέλει καταφανῆ ποία ἀπόστασις χωρεῖται ἡμᾶς ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ θοδείαν καὶ πλέον ἐξετάζομεν τὰς ἱεράς Μονὰς καὶ οὐδέποτε ἐσκέφθημεν ἢ ἐπῆλθε τῆς ιδέας ἡμῶν νὰ ἐποφελήθωμεν ἐξ αὐτῶν.

Προκαλοῦν ἐπαίνους διὰ τὴν πρὸς τὰς Χρ. Ἀρχαιότητας στοργὴν των. Θὰ τοὺς ἔχουσιν καὶ θὰ τοὺς ἔχουσι ΔΙΚΑΙΟΥΣ καὶ ΑΦΘΟΝΟΥΣ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΔΑΜΠΙΑΚΗΣ

Ὑψηλῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας

συμπλήρωσις, ἢ ὅποια ἤμπορεῖ νὰ δοκίμῃ σὴν μερον.

— Καὶ ἡ τρίτη λύσις.

— Ἡ τρίτη λύσις εἶνε ἡ αὐτονομία τῆς Μακεδονίας.

— Δὲν βλέπτε αὕτη τὰ ἑλληνικὰ συμφύροντα;

Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, δὲν βλέπτε. Θὰ ἐβλαπτεν, ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ κατελάβῃ ἡ Ἑλλάς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἀλλὰ τοιαύτη ἐλπίς, ὃς; ἐξελίσσεται γόν ἢ πολιτικῇ, ἀποκλείεται ὁσοῦντος. Ἀπὸ τὴν Ἀδοσίαν ἡ Θεσσαλονίκη εἶνε ζήτημα ἐπαρτίσεως. Ἡ αὐτὴ θὰ κατελάβῃ τὸν λιμένα τοῦτον ἢ οὐδαί; ἄλλος; θὰ μετῇ λιμὴν ἐλευθέρου; ἀνέκρινσιν εἰ; Μακεδονίαν αὐτόνομον, ἐπὶ τῇ; ὅποιας θὰ ἐπαισῇ πάντοτε τὴν ἐπάρτιν ἐποικίαν ἢ Ἀδοσίαν ὡς Μακεδονία.

Ὁστε, ἀφοῦ ὁραμῶς ἡ Ἑλλάς δὲν πεφύκει νὰ φθάσῃ μέχρι Θεσσαλονίκης, δὲν βλέπω διατὶ ἡ λύσις διὰ Μακεδονίας αὐτονομίαν θὰ ἐθεορεῖτο ζημιόσα τὴν Ἑλλάδα.

— Ἀλλ' ἐν αὐτόνομῳ Μακεδονίᾳ δὲν θὰ ἔχωμεν διηγετικὰς ἐριδας πρὸς τοὺς Βουλγάρους; δὲν θὰ παραστῇ ὁ κίνδυνος νὰ καταλάβουν τὴν Μακεδονίαν οἱ Βουλγαροὶ, ὡς κατέλαβον καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ρουμελίαν.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

— Ἀλλὰ—ἀντίειπον, μὴ θέλω νὰ παραδεχθῶ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη δὲν θὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου—πιθανὸν νὰ ὀργανωθῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ νὰ ἐνιχυθῶμεν, ὥστε νὰ ἐφαρμώσωμεν πολιτικὴν ἐπεκτάσεως μᾶλλον ἀποτελεσματικὴν;

— Τοῦ μέλλοντος τὰ στοιχεῖα.

Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τοῦ θανάτου τοῦ Βικέλα ἔγινε λόγος περὶ μυθιστοριογραφίας καὶ διηγήματος παρ' ἡμῶν.

Ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἐπιληφθεὶς τοῦ κλάδου αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅποιον φαντασία καὶ μελέτη συγκεντρύνονται, εἶνε ὁ Δ. Ρ. Ραγκαβῆς. «Ὁ Ἀδριαντίνος τοῦ Μωρέως καὶ ὁ «Συμβολαιογράφος Τάλας» εἶνε ἐργασίαι μὲ τὸν «Θάνατον Βικέλα», διήγημα λαμπρὸν. Ὑπάρχει καὶ ἐν μυθιστορήματι, ἐστὲν ἐπιμένον μὲν τεχνικῇ; ἢ φιλολογικῆς ἀξίας; ἀλλ' ἀξίως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν; εἶνε δὲ τοῦτο, τὸ τοῦ Ράμφου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἀ τελευταία ἡμέρα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ».

Ἀλλ' αὐτῷ, περὶ τοῦ ὁποίου κατὰ πρόσῃ καὶ νὰ γίνῃ λόγος, εἶνε ὁ Στέφανος Ἐένος. Τίς δὲν ἀνέγνωσεν τὴν «Ἀνδρομάχην» τοῦ ἰστοῦ «Ἀνδρόλουν ἐν Τουρκίᾳ»; ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε πρὸς δαίμονιον ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἀκατάστατον καὶ ἀκαλίνωτον.

Τὰ ἔργα του εἶνε σχολιοτενῆ καὶ ἀσυνήθως μικρὰ. Ἀπὸ ἐν ἔργου τοῦ Στεφάνου Ἐένου ἤμπορεῖ νὰ πορευθῶν 3 ἢ 4 ἄλλα. Ἐπειὸν εἶχε γλώσσαν ἰδίαν, ζυγρὰν μὲν καὶ παραστατικὴν, ἀλλ' ὀχι δμαλὴν οὔτε ἀριμύδουσαν εἰς συγγραφὰν στιλίσαν. Πολλαχοῦ εἶνε ἀρχαιοπρεπὴς; ἀλλὰ τοῦτο ὅφρος εἶνε ἡμελημένον. Ἐν τούτοις ποία γονιμότης φαντασίας, ποία πολυμάθεια, ποία δύρα ἀναγνώσεως! Αἱ περιγραφαὶ τῆς Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας, αἱ ἐργασματάραι εἰς τὰς περὶ Ἀλῆ πασᾶ σελίδας, εἶνε ἀρίστου γνήμιατα.

Ὁ Στέφανος Ἐένος δὲν ἔχει παρ' ἡμῶν τινὲν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν ἤξιζε.

Ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἀρχαιοτέρας μυθιστοριογραφίας, τῆς πρωτοτύπου.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐκ μεταφράσεως γνωστήν ἐν Ἑλλάδι—διότι καὶ αὕτη ἦσκησε ὀσπὴν μεγάλην εἰς τὸν πνευματικὸν μας βίον—εἰς τοὺς πρώτους μεταφραστὰς δέον νὰ καταλέξωμεν τὸν Πιπκόλον τὸν Νικόλαον Δραγοῦμην, τὸν Ἰσιδωρίδην Σκυλίτην, τὸν Καρασούτσαν. Αἱ μεταφράσεις τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν εἶνε ἐπιμελημέναι καὶ μαρτυροῦν φιλοπορίαν καὶ εὐσυνειδησίαν. Ὁραία μετάφρασις ἐπίσης εἶνε ἡ «Νανά» τοῦ Ζολᾶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Καμπούρογλου.